

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. G.**

zastoupen Mgr. Jakubem Gromanem, advokátem
se sídlem Žampachova 1729/12, Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti:

Autoklub České republiky
se sídlem Opletalova 13337/29, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. prosince 2022, č. j. KUKHK-34455/UP/2022 (Sv),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. prosince 2022, č. j. KUKHK-34455/UP/2022 (Sv), a rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 15. srpna 2022, č. j. MUNP/2022/13793/SÚ/KŠ, spis. zn.: 2018/7026/SÚ/KŠ, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám zástupce žalobce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 15. srpna 2022, č. j. MUNP/2022/13793/SÚ/KŠ, spis. zn.: 2018/7026/SÚ/KŠ, jímž byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále také jen „Stavebník“) podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni 31. 12. 2017 (dále také jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavba „zpevněná startovací plocha Nová Paka Štikov“ na pozemcích p. č. XA a XB v katastrálním území (dále také jen „Stavba“), a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Je vlastníkem pozemku parcelního čísla XC v katastrálním území Štikov. Nad pozemkem žalobce se nachází mimo jiné pozemek, na němž je umístěna Stavba, dle žalobce nepovolená, a na němž jsou provozovány motoristické závody. Voda z nepovolené stavby tak přitéká na pozemek žalobce. Provozem závodů je pak pozemek žalobce zatížen také dalšími imisemi, především prachovými, hlukovými a světelnými.
3. Stavba byla původně realizována na základě veřejnoprávní smlouvy č. 2014/11018/SÚ/PI, kterou uzavřel stavební úřad se Stavebníkem s účinností od 22. 8. 2014, aniž by byl o tomto vůbec žalobce informován anebo s tímto souhlasil. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 3. 6. 2016, zn. KUKHK-8351/UP/2016/Sv, rozhodl, že právo stavět na základě uvedené veřejnoprávní smlouvy nevzniklo, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 9. 2016. V tu dobu již byla nepovolená stavba za přispění veřejných prostředků vystavěna a provozována a konaly se na ní také mezinárodní závody, přičemž imise s nimi spojené dále zatěžovaly a zatěžují pozemek žalobce.
4. Ačkoliv žalovaný již dne 4. 10. 2016 vyzval stavební úřad k neprodlenému zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby, stavební úřad byl dalších sedm měsíců nečinný a řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zahájil teprve opatřením ze dne 3. 5. 2017, které bylo stavebníkovi doručeno dne 18. 5. 2017.
5. Stavebník sice nejprve podal žádost o dodatečné povolení stavby dne 16. 6. 2017, avšak tuto žádost o dodatečné povolení stavby vzal dne 16. 4. 2018 zpět a řízení o ni bylo pravomocně zastaveno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2018 vydaným pod č. j. MUNP/2018/5986/SÚ/KŠ, které nabylo právní moci dne 12. 5. 2018.
6. Stavebník následně, dne 11. 5. 2018, tj. zhruba rok poté, co uplynula lhůta pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby, podal novou žádost o dodatečné povolení stavby. Tato nová žádost o dodatečné povolení stavby byla zároveň podána ještě předtím, než bylo řízení o původní žádosti stavebníka pravomocně zastaveno. Řízení o této žádosti bylo ukončeno prvoinstančním rozhodnutím.
7. Následně vznesl žalobce s odkazem na znění § 129 odst. 2 stavebního zákona prvou žalobní námitku. Namítal, že žádost o dodatečné povolení Stavby, na základě které bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu i napadené rozhodnutí, byla podána až dne 11. 5. 2018, ačkoliv lhůta pro podání této žádosti uplynula 19. 6. 2017. Již v odvolání proti

prvoinstančnímu rozhodnutí namítal, že tato lhůta je propadná a o žádosti vůbec nemá být vedeno řízení o dodatečném povolení stavby.

8. Žalovaný k této odvolací námitce odkázal na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí na blíže neurčenou komentářovou literaturu ke stavebnímu zákonu, podle níž je lhůta uvedená v § 129 odst. 2 stavebního zákona lhůtou pořádkovou, a podání žádosti o dodatečné povolení stavby po této lhůtě nevede ke ztrátě účinků takové žádosti o dodatečné povolení stavby. Na podporu tohoto názoru odkázal rovněž na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015–34. Tento odkaz je dle žalobce nepříhodný, protože závěry obsažené v tomto rozsudku se vztahovaly k právní úpravě účinné do 31. 12. 2012, nelze je dnes aplikovat.
9. Naopak odkázal na aktuální judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2020, č. j. 15 A 336/2017-80, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42. Ty dospěly k závěru, že se v případě lhůty 30 dnů stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona jedná o procesní lhůtu propadnou. V posuzované věci byla žádost o dodatečné povolení Stavby podána až po uplynutí této lhůty, řízení o dodatečném povolení stavby tak nemělo být vůbec zahájeno.
10. V závěru žaloby vymezil žalobce velmi stručně ještě 2. žalobní námitku. Uvedl, že v odvolání namítal nemožnost umisťovat stavbu, která navazuje na jinou nepovolenou stavbu s názvem „zatrubnění Štikovského potoka v Motoristickém areálu Štikovská rokle Nová Paka, Štikov“, kdy také z hlediska zatrubnění Štikovského potoka jsou negativně dotčeny vsakovací poměry na pozemku žalobce. Žalovaný na tuto odvolací námitku zareagoval tím, že k uvedené stavbě bylo dne 27. 4. 2022 vydáno osvědčení, kterým byla ověřena zjednodušená dokumentace této stavby. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však není tzv. pasportizace stavby nástrojem k legalizování staveb.
11. Vzhledem ke shora uvedenému žalobce navrhnul, aby obě rozhodnutí správních orgánů byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k žalobě

12. Žalovaný se k žalobě vyjádřil stručně, když plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. Osoba zúčastněná na řízení nejprve zpochybnila, zda žalobci vůbec mělo příslušet postavení účastníka řízení o dodatečné povolení Stavby, Jeho pozemek totiž s pozemky, na nichž se Stavba nachází, nesousedí, je od nich vzdálen téměř 200 metrů. Zájmy žalobce podle ní nejsou Stavbou vůbec dotčeny. Tvzení o prachových, hlukových a světelných imisích nejsou prokázána. V důsledku zpevnění startovní plochy navíc imise zejména prachu poklesly. Pozemek žalobce je evidován jako trvalý travní porost, má tedy omezené využití. Navíc je izolovaný mezi pozemky jiných vlastníků, žalobce k němu nemá zajištěn přístup.
14. Dále osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že Stavbu nestavěla jako stavbu černou bez povolení, ale na základě veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 8. 2014 č. 2014/11018/SÚ/Pl. Byla tedy v dobré víře, že staví podle řádného úředního dokumentu a nemohla předpokládat, že po dokončení Stavby dojde ke zrušení původního právního titulu k jejímu provedení.

15. Lhůtu dle § 129 odst. 2 stavebního zákona nepovažuje za lhůtu propadnou. Stavební zákon s marným uplynutím lhůty 30 dnů výslovně nespojuje žádné právní důsledky, maximálně tedy může jít o lhůtu pořádkovou. Navíc žádost o dodatečné povolení Stavby podala řádně a včas, tedy ve lhůtě 30 dnů po doručení oznámení o zahájení řízení o nařízení odstranění Stavby. Toto oznámení jí bylo doručeno 18. 5. 2017, žádost o dodatečné povolení stavby podala 16. 6. 2017. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani postup, kdy došlo ke zpětvzetí této žádosti a následně byla podána žádost nová, a to v době, kdy ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o zastavení řízení o původní žádosti. V době podání nové žádosti o dodatečné povolení Stavby tak bylo řízení o odstranění Stavby stále přerušeno, což umožňovalo vést řízení o nové žádosti. Osoba zúčastněná na řízení ještě v souvislosti s tím odkázala na ustanovení § 37 správního řádu, podle něhož se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu. Nová žádost o dodatečné povolení Stavby by tak eventuálně měla být posuzována jako doplnění žádosti původní.
16. V závěru svého vyjádření ještě osoba zúčastněná na řízení vyjádřila názor, že se na danou situaci vůbec ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona nevztahuje, ale mělo být spíše postupováno dle § 129 odst. 5 stavebního zákona ve spojení s § 129 odst. 1 písm. e) téhož zákona. S osobou zúčastněnou na řízení coby stavebníkem tedy mělo být ze strany stavebního úřadu vedeno opakované stavební řízení a nikoliv řízení o odstranění stavby. V tomto druhu řízení žádná lhůta stanovena není, a proto je i na další žádost o dodatečné povolení Stavby nutno nahlížet jako na řádné a včas podané doplnění žádosti.
17. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla zamítnutí žaloby a žádala o přiznání nákladů řízení.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili. O věci usoudil následovně.
19. Podstatou první žalobní námitky (a v podstatě podstatou žaloby jako celku) bylo posouzení, zda je lhůta k podání žádosti o dodatečné povolení stavby stanovena v § 129 odst. 2 stavebního zákona lhůtou propadnou, jak tvrdil žalobce, či toliko lhůtou pořádkovou, jak dovodily stavební úřady obou stupňů.
20. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. (pozn. - podtržení provedeno krajským soudem).
21. Ohledně položené otázky musí krajský soud přisvědčit názoru žalobce. Jasnou odpověď na ni dává současná judikatura správních soudů, konkrétně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2020, č. j. 15 A 336/2017-80, a zejména pak na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-

42. Výstupem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je publikovaná právní věta, že lhůta k podání žádosti o dodatečné povolení stavby stanovená v § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, je lhůtou procesní propadnou.
22. Stran argumentace vedoucí k tomuto právnímu závěru odkazuje krajský soud v podrobnostech na odůvodnění obou citovaných rozsudků. S nimi se totiž zdejší soud plně ztotožňuje. Dodává tak již pouze ve stručnosti, že s dodržáním stanovené lhůty 30 dnů spojuje ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona pro stavebníka či vlastníka nepovolené stavby dva pozitivní důsledky, a to přerušení řízení o odstranění stavby a vedení řízení o podané žádosti o dodatečné povolení stavby. Negativními konsekvencemi nedodržení této lhůty je pak a contrario postup, kdy stavební úřad řízení o odstranění stavby nepřeruší a řízení o dodatečném povolení stavby nevede.
23. Argumentace stavebních úřadů odůvodňující jejich závěr, že daná lhůta je toliko lhůtou pořádkovou, která se opírala o citaci z komentářové literatury a o závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, nemůže obstát. Právní závěry obsažené v těchto podkladech se totiž vztahují ke znění § 129 stavebního zákona účinnému do 31. 12. 2012. To však bylo od toho současného zcela odlišné. V podrobnostech odkazuje krajský soud znovu na odůvodnění zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42, kde se obsahu shora citovaného rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, podrobně věnuje.
24. Osoba zúčastněná na řízení (Stavebník) namítala, že s ohledem na skutkový stav projednávané věci by daná otázka měla být vyhodnocena odlišně, ale dle názoru krajského soudu pro to není důvod.
25. Řízení o odstranění Stavby zahájil stavební úřad oznámením ze dne 3. 5. 2017, které bylo Stavebníkovi doručeno 18. 5. 2017. Ten podal dne 16. 6. 2017 (tedy ve stanovené lhůtě 30 dnů – ta končila 19. 6. 2017) žádost o dodatečné povolení Stavby. Tuto žádost o dodatečné povolení Stavby však Stavebník 16. 4. 2018 vzal zpět. V návaznosti na to stavební úřad vydal dne 23. 4. 2018 rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 12. 5. 2018. Den před tím, tedy 11. 5. 2018, podal Stavebník u stavebního úřadu (jak sám v žalobě výslovně uvádí) novou žádost o dodatečné povolení Stavby. O ní pak bylo vedeno nyní posuzované stavební řízení. O těchto skutečnostech není mezi účastníky a osobou zúčastněnou na řízení sporu.
26. Právě ve skutečnosti, že nová žádost o dodatečné povolení Stavby byla podána ještě před tím, než rozhodnutí o zastavení řízení ohledně první žádosti o dodatečné povolení Stavby nabylo právní moci, spatřoval Stavebník splnění zákonem požadované lhůty 30 dnů pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona.
27. První žádost o dodatečné povolení Stavby bezpochyby v dané lhůtě podána byla. Tuto žádost však vzal Stavebník v plném rozsahu zpět, řízení o ní bylo stavebním úřadem pravomocně zastaveno. O druhé (nové) žádosti o dodatečné povolení stavby bylo vedeno zcela samostatné správní řízení. Druhá žádost o dodatečné povolení Stavby nebyla doplněním původní žádosti (a to i při zohlednění jejího obsahu a s přihlédnutím k § 37 správního řádu), vždyť původní žádost vzal Stavebník výslovně zpět. Jednalo se tedy o žádost zcela novou a samostatnou, o níž bylo zahájeno samostatné správní řízení. Ostatně, kdyby tomu tak nebylo, proti usnesení o zastavení řízení o původní žádosti by se Stavebník jistě procesně bránil. Nová žádost ale byla podána evidentně po uplynutí

zmíněné lhůty 30 dnů. Řízení o ní tedy vůbec být stavebním úřadem vedeno nemělo. Skutečnost, že tato žádost byla u stavebního úřadu podána před tím, než jeho rozhodnutí o zastavení řízení stran první žádosti nabylo právní moci, považuje krajský soud z pohledu ustanovení § 129 stavebního zákona za irelevantní.

28. S ohledem na shora uvedené tak krajský soud uzavírá, že žádost Stavebníka o dodatečné povolení Stavby ze dne 11. 5. 2018 byla podána opožděně, po uplynutí lhůty 30 dnů stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona, tedy po uplynutí procesní lhůty propadné. A opakuje, že řízení o dodatečném povolení Stavby tedy na základě ní nemělo být vůbec vedeno.
29. Krajskému soud tak nezbylo, než dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí stavebního úřadu coby správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, neboť obě tato rozhodnutí trpěla stejnou vadou (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Věc pak vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm budou správní orgány právními názory, které v tomto zrušujícím rozsudku soud vyslovil, vázány (§ 78 odst. 5).
30. Za této situace se již krajský soud nemusel zabývat druhou žalobní námitkou. Přesto (v podstatě obiter dictum) konstatuje, že ta byla vznesena ve velice obecné rovině a krajskému soudu není zcela zřejmé, co jí žalobce sledoval. Ve shodě se žalovaným (protože v podstatě shodnou námitku vznesl žalobce již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí) tak ve stejné míře obecnosti konstatuje, že stavba „zatrubnění Štikovského potoka v Motoristickém areálu Štikovská rokle Nová Paka, Štikov“ nebyla vůbec předmětem přezkoumávaného řízení o dodatečném povolení Stavby. Námitky vůči ní tedy nemohly být na základě podané žaloby ani předmětem přezkumu v daném soudním řízení. Souvislost této stavby (ať už právní či faktickou) se Stavbou pak žalobce nikterak nekonkretizoval.
31. Za vhodné považuje krajský soud (byť opět obiter dictum) se vyjádřit i k tvrzením osoby zúčastněné na řízení obsaženým v jejím vyjádření k žalobě. Předně – vymezení okruhu účastníků řízení je úkolem příslušného správního orgánu. V posuzovaném správním řízení stavební úřady obou stupňů dospěly k závěru, že žalobci přísluší postavení jeho účastníka a tak s ním také v celém jeho průběhu jednaly. Proti této skutečnosti Stavebník v průběhu řízení o dodatečném povolení Stavby neprotestoval, a je proto pozdě snažit se otevřít tuto problematiku v jeho procesním postavení až v řízení před správním soudem.
32. Pokud pak Stavebník přišel s tvrzením, že s ohledem na skutečnost, že Stavbu postavil na základě veřejnoprávního titulu v podobě veřejnoprávní smlouvy, která byla teprve po realizaci Stavby zrušena, měl stavební úřad dle § 129 odst. 5 ve spojení s § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona vést opakované stavební řízení, nikoliv řízení o dodatečném povolení stavby, krajský soud konstatuje, že bude na místě, aby se stavební úřady správností a důvodností takového názoru v dalším řízení důkladně zabývaly. V této fázi daného správního řízení však stran této problematiky nemůže krajský soud předestírat žádné svoje názory, neboť by tím nepřipustně nahrazoval činnost stavebních úřadů, v důsledku pak porušil zásadu subsidiarity správního soudnictví. Jenom podotýká, že to byl Stavebník, kdo žádost o dodatečné povolení Stavby podal a tím předmět daného řízení vymezil.

V. Náklady řízení

33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši **3 000 Kč** a z odměny jeho zástupce, který je advokátem, včetně jeho režijních výloh (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.).
35. Zástupce žalobce má nárok na:
- odměnu dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „AT“), tedy na odměnu za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby ve věci) po 3 100 Kč, tj. **6 200 Kč**, včetně 2 paušálních částek náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč, tj. **600 Kč**.
36. Zástupce žalobce také doložil, že je plátcem DPH, tudíž mu dle ustanovení § 14a odst. 1 AT přísluší náhrada této daně z částky **6 800 Kč**, tj. **1 428 Kč**.
37. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce **11 228 Kč**.
38. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
39. Náklady řízení nemohly být přiznány osobě zúčastněné na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. července 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.

